meile, mis faifuse perrä lend! Sa tijäd jo küll, et mie mõlembide võtu kogoni tühä omma!" eVõid oler kõigih mõtsa aidek juur mürrin ja kollin, kõrsin ja tpõtsin, kelk et kõige fugunaiste rasendust ja toida-kraami, küll kalsi, kammotide, kappi ja kirsta kõse roosto talli. Ühti poroni paar läts nüüd fuurde kasli, kon land kõige fuguste kalcide torfarake tõõdega koormatu olli, kenk kerkel kolli viina pudela, mi kolamni vinnatikku faifina, mine kõrjid lenda iftma meelitiva. – Es olewi fundmiga raia, roma poron iõte kõige oma uhkõ prowwaga lenda, nina feiata hinnä fogfa kiitu tahtete võtu kõõr, rana neide meelehõa tah, kõigõ korgembak kraadik faer.

Nüüd, hiina meele fummil, tull nõõle ka raafa kitsirahwa pelw-kõõ mielde, ja noa mõtlema ka neile ütte mogufat, mõlekkorwa prooswidden pitä. Rana jämme läts ef kõrbamiga rällä, kobjar kolm kõrda maad rasta, üteldeh: „Frenp! joada mulle ütte fulane, kes mun käfi perrä, kõik tege ja tallitar!"

Wanaks olli ta omma foori lõpetam, mi noa pesta ütu pilk-illor nuor mies rällä tulli, oma uhkõ perre. meke ieh faer, ja alandlikult kiitse: „Noh, auhik herra, mis on Teil käskimiga?" Kerr ütel: „Mine däi fer, ja kõik ümbre olewa kiila läbi, nimst kutfa kõiki raefit ja riidid, mino poole proas midale!"

„Jah, herra, Teie foor jaap jilma-pilt täidetur!" ütel lahe fulane alandlikult, ja läks jo prosteh, herrä käsku täitma. Rana poron oma prowwaga nõneliwa pll ajal penda kestel: „Noh, fasone rundma ja nägema, mis lahke ja alandlikku, meije ennitse nihdaja ja ülemba omma! Arwata om, ütel poron, et noa minno nimp, „wanar nõdfik" ja „wanar jämmer", taost ja tõõst niimtella ei tihka."

Sulaga kokmiga pääle olliwa küll uma küla kalmi ponda minemä, pll et nee „rana näitf" mõija jo kanget imetlet kaiwa, et rana kardfida afemel uhka poroni mõisa faer, mis näid enämb proasrikale meelitas, kui „rana nõstr" ef ja tiimä kimme kutsjat olõr jõudnu teki. Ent kanwelige küla rahwa, kon ka meide



olliwa, wele ja fõfore elliwa. — nee noariwa, kui ütu raene mies kendä poole, ummi ja wõõrik, pääle tereh rolda. — praasnikale kutt. Tõjufer oll nõil tus, et timä kui mõni poron, pindis nii uhkõ fulaga pida; ja näid uma tiendi läbi fiima kutt. „Ei lää, ei lää," oll inämbuhi unstide wotter, „mie wõi wotth ka umma kaswdit jürra, taari-rapstit pääle perbäle, – a pääl ei faa mie tuvgi!" Ehk fulane küll kinnitter ja tõendas, et ta jo poron oingi, kellel fuur mõisa, ja ka fuur riddur ja waranduse kaih om — ei usa noa fõjgi, enge noariwa „kerge meelelist" kitlejat.

Tõõfõl pääwal, õige warra jo, talli uma küla küll kiirk, wünge inemiseni, rana poroni poole kondo, ja kellgi ei olõ rõõa ja pätewat jälah. Mehil elliwa tfuwra, jo mõnõl riddal reel paapali jalah, kuna noafe inämbuhi „kitfe kõrguga" (poled paapad) „kõpf," ja „kõpf" poroni mõisa poole paadõrdiwa. – Oh feki imetellemiga ja wastellemiga, mis nüüd egaüh, umah kõõmeh jalajalt mõtsi: Kor fee fuur mõisa, kuur ilo ja uhkus riddur jo warandus! Kopf tiimä kõik om joomu? Ja om kui fuur fien, ütu kõrraga noa peap ülen tulnu. Weel fuurõmber nenri küla rahwa imetellemine, kui näid poroni uhkõ fulaga läbi, ütlemata ilofahe fuurde pali pallõlli, kok pahatu pika lawwa, kõige kugunaki fiidse ja fuudõga kateta olli! „Wana-näitr" ef patfere, niigu mõni poron, uma prowwaga kõtekerke, fuurt pali pitz, keti kõik alandlikult, noaani kumardõh, tervitellema nagfi; timä käele ompfahe fuud andõh. Nii tetti ka timä prowwale, näide ja meeste puolt. — Ent noa ei lafetti kinnitfe nii kawwa papoodsita, enge käfiwa näid lahkõhi lenda fiimä ja joma. Lawwa pääl faifi preenikafe wiina pudela, ja ollõ-kanni, kofk egaüh nii palio wõitfe juwwa, ku" ef tahtki. Sääl anna-ar kiadi mõõdupga, ja tuud kinnu ja pelga olõ-õr ka kellgi, et ilotu om, „pärit perähi, ollõ-kanni wortini juwwa". Edimalt lüdmisiwa lawwa fiiske all, peräft rainufiwa pingi fiidde all.